

Arrest

nr. 164 309 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KLOECK, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 14 december 2009 doet de verzoekende partij een aankomstverklaring (bijlage 3), waarmee zij wordt toegelaten tot verblijf tot 3 maart 2010. Zij is in het bezit van een geldig Marokkaans paspoort en een geldige Spaanse verblijfstitel.

1.2 Vervolgens wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (A-kaart), geldig tot 20 januari 2011. Deze tijdelijke verblijfstitel wordt meermaals verlengd, de laatste keer tot 20 januari 2013.

1.3 Op 21 oktober 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in neergaande lijn van haar Spaanse vader. Op 20 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4 Op 21 april 2015 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in neergaande lijn van haar Spaanse vader.

1.5 Op 19 oktober 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 21 oktober 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/04/2015 werd ingediend door:

(…) Nationaliteit: Marokko (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: ‘ Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de Europese referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving van dit ‘ten laste’ zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- ‘Attestation administrative’ dd 10/07/2015, n°428, waaruit blijkt dat hij geen eigendom bezit in de Provincie Driouch*
- rekeninguittreksels van april 2014 tot juli 2015, en afrekeningen (Rekeningoverzicht van Waterlink, Luminus, betaling huur) op naam van de referentiepersoon.*
- loonfiches van de referentiepersoon voor de periode augustus 2014 - juni 2015*

Uit het geheel van bovenvernoemde documenten kan niet afgeleid worden dat betrokkene, voorafgaand aan zijn komst naar België, geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon. Uit het dossier en het rijksregister blijkt dat betrokkene voor het eerst in België was in 2010. Hij heeft regularisatie gekregen en dienovereenkomstig de kans gekregen om te werken in België. De laatste A-kaart was geldig tot en met januari 2013, nadien heeft betrokkene zich niet aangemeld om verlenging van dat verblijf (onder voorwaarden) te bekomen. Mogelijks had betrokkene in die periode het land verlaten of wist hij niet meer aan de voorwaarden van tewerkstelling te voldoen, waardoor hij een aanvraag tot verlenging maar achterwege liet. De bewijzen dat betrokkene sindsdien ten laste was van zijn familie in België doen eigenlijk niet ter zake. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene verblijfsrecht zou kunnen ontleenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België creëerde, door de verlenging van zijn verblijfsstatuut niet aan te vragen en niet vrijwillig terug te keren naar eigen land (gezien hij sindsdien geen geldig verblijfsdocument meer had) om er zijn leven terug op te nemen.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. (…)

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken (...)

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing vast.

Artikel 39/79, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;”

Gelet op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een beslissing is in de zin van voormeld artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° en een annulatieberoep ingediend tegen zulke beslissing van rechtswege schorsend is, heeft de verzoekende partij er geen belang bij nogmaals specifiek de schorsing te vorderen en is de vordering tot schorsing zodoende onontvankelijk. Ook de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, het bevel om het grondgebied te verlaten, is blijkens het bepaalde in voormeld artikel 39/79, § 1, eerste lid van rechtswege geschorst.

De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Voor zijn aanvraag heeft verzoeker zich gesteund op de bepalingen van artikel 40bis, §2 3°Vw, namelijk een bloedverwant in neerdalende lijn die ten laste is van de referentiepersoon.

Artikel 40bis §2, 3° Vw stelt: (...) (eigen markering)

De Vreemdelingenwet bepaalt nergens op welke wijze betrokkene dient aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

Het Europees Hof van Justitie oordeelde in het arrest Jia: “Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot.” (arrest Yunying Jia tegen Migrationsverket (9.1.2007, C-1/05)

Uw Raad stelde in dit verband als volgt “het bewijs aangaande het “ten laste” zijn is vrij, nu nergens in de wet wordt bepaald welke attesten moeten worden neergelegd om dit aan te tonen” (RvV, 27.2.2009, arrest 23.894).

Het betreft dus een feitelijke situatie waarbij dient aangetoond te worden dat de betrokkene materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon. Het bewijs hiervan kan met elk passend middel worden aangetoond.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag heeft verzoeker de volgende stukken voorgelegd:

1. Attesten van onvermogen uit het land van herkomst
 - a. Bewijs geen onroerende goederen in het land van herkomst dd. 10/07/2015
 - b. Bewijs geen inkomsten in het land van herkomst dd. 10/07/2015
2. Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon
 - a. Loonbrieven van de heer E(...) S(...) dd. augustus 2014-juni 2015
 - b. Loonbrieven van de heer E(...) N(...) (inwonende broer) dd. april 2015 - juni 2015
3. Bewijs ten laste in het verleden
 - a. Overzicht transacties van de bankrekening (KBC) op naam van de heer E(...) S(...) dd. 03/04/2014 - 07/07/2015
 - i. Bewijzen van betaling van de huur door de heer E(...) S(...)
 - ii. Bewijzen van betaling van de facturen voor water door de heer E(...) S(...)
 - iii. Bewijzen van betaling van de facturen voor gas en elektriciteit door de heer E(...) S(...)
 - iv. Bewijzen van betaling van de kosten lidmaatschap mutualiteit voor het hele gezin (incl. verzoeker) door de heer E(...) S(...)
 - v. Bewijzen van betaling van de kosten telefonie/internet door de heer E(...) S(...)
 - vi. Bewijzen van betaling van verzekeringen voor het hele gezin (incl. verzoeker) door de heer E(...) S(...)
 - vii. Bewijzen van betaling van (provincie)belastingen voor het hele gezin (incl. verzoeker) door de heer E(...) S(...)
 - b. Huurcontract op naam van de heer E(...) S(...)
 - c. Vorige bijlage 19ter dd. 21/10/2014
4. Attest niet ten laste van OCMW dd. 27/05/2015

Deze voorgelegde stukken zijn volledig conform het gevraagde op de bijlage 19ter. (stuk 8) Op de bijlage 19ter werd verzoeker immers verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 21/07/2015, de volgende documenten over te leggen:

- attest onvermogen uit het land van herkomst (hoewel geen wettelijk vereist document!)
- bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon
- bewijs ten laste in het verleden
- attest niet ten laste van het OCMW

De aanvraag van verzoeker werd echter geweigerd stellende dat om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verwerende partij motiveert dat uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat betrokkene voorafgaand aan zijn komst naar België, geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Nochtans vallen de redenen van zijn behoefte (minstens impliciet) af te leiden uit de eigen motivering van verwerende partij alsook uit haar eigen administratief dossier. Het is met name net omdat de Belgische overheid de arbeidsvergunning alsook het verblijfsrecht van verzoeker in 2013 weigerde te verlengen, dat er een behoefte en afhankelijkheid in zijn hoofdte is ontstaan. De oorzaak van de behoefte en de noodzaak van materiële steun is met andere woorden in België zelf ontstaan.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien. Daarbij is het evenmin van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien.

Het is dan ook onredelijk bewijzen van stortingen naar het land van herkomst te vragen indien het meerderjarig kind zelf (samen met zijn Spaanse vader) jarenlang in België op een legale wijze heeft gewoond. Gelet op de concrete feitelijkeheden is het eveneens onredelijk te stellen "dat er bezwaarlijk

kan worden gesteld dat betrokkene verblijfsrecht zou kunnen ontleen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België creëerde, nl. door de verlenging van zijn verblijfsstatuut niet aan te vragen en niet vrijwillig terug te keren naar eigen land". Verzoeker heeft zijn situatie van onvermogen geenszins 'zelf gecreëerd, gelet op zijn onvrijwillig ontslag. Het is net dit ontslag dat zijn huidige behoefte en afhankelijk in de hand heeft gewerkt.

Het bovenstaande vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers — een van de grondslagen van de Gemeenschap — verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest HvJ Lebon, punten 22 en 23).

Het komt uiteraard niet aan verwerende partij toe om een opportuniteitsoordeel door te voeren met betrekking tot de wenselijkheid van de toekenning van een verblijf van meer dan drie maanden, noch om een opportuniteitsoordeel door te voeren met betrekking tot de redenen waarom iemand als ten laste van zijn ouders dient te worden beschouwd.

Verwerende partij besluit dan ook ten onrechte "dat de bewijzen dat betrokkene sindsdien ten laste was van zijn familie in België eigenlijk niet ter zake doen".

Zoals gezegd is de afhankelijkheid een feitelijke situatie die kan worden aangetoond met elk passend middel.

Uit het voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker reeds enige tijd materieel afhankelijk is van zijn vader en door hem ook effectief wordt ondersteund. De door verzoeker aangebrachte stukken dewelke bewijzen dat hij reeds sedert 2013 afhankelijk is van zijn vader, zijn in deze dan ook wel degelijk dienstig, en dienden door verwerende partij te worden onderzocht en vervolgens te worden beoordeeld, hetgeen in casu geenszins is gebeurd. Verweerster is dan ook onzorgvuldig geweest door de bestreden beslissing te hebben genomen zonder rekening te houden met de voor haar gekende feitelijke situatie en alle andere dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd.

Verweerster schendt derhalve artikel 40bis Vw., de materiële motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op al het voorgaande dient dit middel als gegrond te worden beschouwd en de bestreden beslissing te worden vernietigd."

3.2 In de mate dat de verzoekende partij in het algemeen verwijst naar een schending van "de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur", wijst de Raad erop dat een schending hiervan niet kan worden ingeroepen, maar dat dient gepreciseerd te worden van welke beginselen precies de schending wordt ingeroepen. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder 'middel' immers worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). In deze mate is het enig middel dan ook onontvankelijk. De Raad zal zijn wettigheidsonderzoek derhalve beperken tot de specifieke beginselen van behoorlijk bestuur waarvan de schending werd ingeroepen.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van voormelde beginselen en van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 40bis van de vreemdelingenwet. In dit verband wijst de Raad voorafgaandelijk erop dat voormelde beslissing verwijst naar en citeert uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet – bepaling die betrekking heeft op bloedverwanten in opgaande lijn –, terwijl de verzoekende partij een bloedverwant in neergaande lijn is van haar vader, waarop artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet van toepassing is. De verzoekende partij heeft aangaande de precieze juridische grondslag van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden echter geen opmerkingen, zodat de Raad zich hierover niet kan uitspreken. Bovendien dient te worden vastgesteld dat voormelde beslissing draait om het begrip ‘ten laste’. Gezien zowel in voormeld punt 3° als in voormeld punt 4° sprake is van “te hunnen laste zijn” en gezien ook het betoog van de verzoekende partij op dit element betrekking heeft, kan de Raad zijn wettigheidstoetsing van de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, ondanks de onduidelijkheid over de precieze juridische grondslag, toch doorvoeren.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...);

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;
(...)”

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op het feit dat uit het geheel van de door de verzoekende partij voorgelegde documenten niet kan afgeleid worden dat zij, voorafgaand aan haar komst naar België, geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon, met name haar Spaanse vader.

De verzoekende partij stelt dat de vreemdelingenwet nergens bepaalt op welke wijze zij dient aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, waarna zij onder meer verwijst naar het arrest Jia van het Hof van Justitie en besluit dat het dus een feitelijke situatie betreft waarbij dient aangetoond te worden dat de betrokkene materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon en dat dit bewijs met elk passend middel kan worden aangetoond. Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar de stukken die zij ter ondersteuning van haar aanvraag heeft voorgelegd.

De Raad wijst erop dat er wat betreft het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon, geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, c) en 7, eerste lid, d) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35) (cf. Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot

wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, nr. 51 2845/001, 10-14), kan de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip 'ten laste' verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), – arrest dat ook door de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift wordt aangehaald –, rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*).

In voormeld arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen – de Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat de vreemdelingenwet (net als voormelde richtlijn 2004/38/EG) ook voor familieleden in neergaande lijn de voorwaarde van het 'ten laste zijn' oplegt –, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Uit deze rechtspraak – waarbij de Raad opmerkt dat de verzoekende partij hieruit slechts selectief citeert en de verwijzingen van het Hof van Justitie naar het tijdstip waarop de noodzaak van materiële steun moet bestaan, achterwege laat – blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Zodoende kan de verzoekende partij niet voorhouden dat het kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet zou zijn dat de gemachtigde de voorwaarde in voormeld artikel van het 'ten laste' zijn van de burger van de Unie die wordt begeleid of vervoegd, invult in de zin dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, en vraagt dat dit 'ten laste' zijn wordt gestaafd.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift op zich niet betwist dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij reeds in haar land van herkomst afhankelijk was van haar Spaanse vader. Zij erkent integendeel uitdrukkelijk dat zij samen met haar Spaanse vader jarenlang in België op legale wijze heeft gewoond en dat de oorzaak van de behoefte en de noodzaak van materiële steun in België zelf zijn ontstaan, dat het met name net is omdat de Belgische overheid haar arbeidsvergunning alsook haar verblijfsrecht in 2013 weigerde te verlengen, dat in haar hoofde een behoefte en afhankelijkheid is ontstaan. Zodoende valt niet in te zien op welke manier de verzoekende partij in het licht van de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, waarin duidelijk sprake is van een nood aan materiële ondersteuning in de lidstaat van oorsprong of van herkomst, kan voorhouden dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onterecht genomen werd. Daar waar de verzoekende partij meent dat het *in casu* onredelijk is om bewijzen van stortingen naar het land van herkomst te vragen, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen motivering in deze zin bevat.

Daarnaast meent de verzoekende partij dat het onredelijk is te stellen dat er bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij verblijfsrecht zou kunnen ontlenen aan een situatie van onvermogen die zij voor zichzelf in België creëerde, door de verlenging van haar verblijfsstatuut niet aan te vragen en niet vrijwillig terug te keren naar eigen land. De verzoekende partij voert in dit verband aan dat zij haar situatie van onvermogen geenszins zelf heeft gecreëerd, maar dat deze het gevolg is van haar onvrijwillig ontslag, en dat het niet toekomt aan de gemachtigde een opportuniteitsoordeel te vellen met betrekking tot de wenselijkheid van de toekenning van een verblijf van meer dan drie maanden of met betrekking tot de redenen waarom iemand als ten laste van zijn ouders dient te worden beschouwd. Ook meent de verzoekende partij dat de gemachtigde ten onrechte heeft besloten dat de voorgelegde bewijzen om aan te tonen dat zij, nadat haar verblijf in januari 2013 niet langer verlengd werd, ten laste is van haar familie in België, niet ter zake doen. De verzoekende partij laat echter na aan te tonen op welke manier

deze overwegingen – gelet op de bovenstaande uiteenzetting en in het bijzonder in het licht van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie – onredelijk of onterecht zouden zijn. Ook dient nogmaals te worden benadrukt dat het aan de gemachtigde toekomt om discretionair te oordelen of de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn, waarbij de Raad herhaalt dat de door de gemachtigde gehanteerde invulling van deze voorwaarde beantwoordt aan de in dit verband door het Hof van Justitie gehanteerde invulling.

Ten slotte dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij, daar waar zij meermaals verwijst naar het feit dat het bewijs van de afhankelijkheid kan aangetoond worden met elk passend middel, niet kan voorhouden dat uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie zou voortvloeien dat eender welk bewijs dat door een aanvrager wordt voorgelegd om aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam, zou volstaan om daadwerkelijk het bewijs van het ‘ten laste’ zijn te leveren. In dit verband dient nogmaals te worden benadrukt dat de verzoekende partij zelfs niet voorhoudt in haar land van herkomst afhankelijk te zijn geweest van haar Spaanse vader, maar slechts sedert 2013 in België.

Gelet op het bovenstaande wordt een schending van artikel 40*bis*, § 2, 3° van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, en van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij geen andere middelen aan, zodat aan deze beslissing geen afbreuk wordt gedaan.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE